

Но нѣмаше да падне въ рѣцетѣ на разлютенитѣ Асѣнови привѣрженици, въ рѣцетѣ на необуздания Иваница . . .

Снажниятѣ момѣкъ потрѣпна, затвори за мигѣ очи. Внезапно тежко чувство задуши гърлото му. Какѣ бѣше станала бедата? Какѣ бѣ можалѣ да дигне рѣка възѣ Асѣна?

Не помнѣше. Не можеше да си спомни. Сякашѣ тъмна мъгла го раздѣляше отѣ оня страшенѣ мигѣ . . .

Бѣха го повикали късно въ палата. Той познаваше сприхавия нравѣ на царя и бѣ взелѣ съ себе си, за всѣки случай, кинжалѣ подѣ намѣтката си. Заради Слава бѣше станало всичко, заради царската балдѣза.

Какѣ пленениятѣ севастократорѣ бѣ успѣлъ тѣй да го помами, тѣй да го оплете съ лукавитѣ си обещания, та той бѣ охладнѣлъ къмѣ сестрата на царицата? И Асѣнѣ не бѣ могѣлъ да понесе петното нанесено на дома му и бѣ поискалъ смѣтка за отношенията му къмѣ Слава.

Да, Иванко не бѣ отрекѣлъ, че е обещалѣ на Слава любовѣ и вѣнчило. Ала какѣ можеше да отиде подѣ сватбенѣ вѣнецѣ съ Слава, когато Исакъ му бѣ обещалѣ дѣщеря си Теодора, бѣлоликата византийска княгиня?

Ахѣ, слабостѣта къмѣ женитѣ и къмѣ славата бѣ станала причина да погуби живота си. Какѣ майсторски Исакъ му бѣ нашѣпвалѣ блѣскавитѣ пленителни видения, които го бѣха завлѣкли до престѣплението.

Иванко царѣ . . . Какѣ чудно се диплѣше багреницата на стройнитѣ плещи на хубавеца . . . И до него Теодора, приказната красавица, съ лице по-свѣтло отѣ снѣга, съ очи по-черни отѣ най-мрачната нощѣ . . . Ала, за да стане Иванко царѣ, трѣбваше да бѣде премахнатѣ Асѣнѣ . . . Трѣбваше да се събератѣ всички недоволници, да се насѣкатѣ, да се помамятѣ съ обещания за награди и почести . . .

Иванко потри съ треперяща дланѣ горещото си чело. Кое го бѣ повече привлѣкло? Блѣсъкътѣ на царския вѣнецѣ, или омаята на чудната хубавица? Та бѣ забравилѣ вѣрността къмѣ своя царѣ, дадената дума на Слава . . .